

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ชาติที่เหมาะสมอย่างยิ่ง

ที่วัดเรามีงูจงอางเป็นประจำตั้งแต่เริ่มสร้างวัด ตัวหนึ่งที่มันโตกับพระเลยนั้น เราสร้างวัดที่แรกศาลาเล็ก ๆ อยู่หนึ่ง หน้าศาลาหลังนี้ อยู่ตรงนั้น เราสร้างวัดใหม่มันตัวเท่านี้ จงอาง ตัวเท่านี้เอง เขามาป่วนเปื้อนอยู่แถวนั้น ลักษณะเขื่องเสียด้วย เราพักอยู่ที่กุฏิเราพัก เพราะเป็นป่าเป็นดง ออกมาดูจึงมาเห็นมันนอนอยู่ที่นี่ ก็พูดหยอกเล่นกับมันแหละ นี่กูมองดูมึง เป็นจงอางนะนี่ เราว่าจัน แถวนั้นคนไปมาบ่อย เดี่ยวเวลาเขาเจอเขาฆ่ามัน เขาไม่เหมือนพระนะ มันเล่นอยู่นั้นแหละมันไม่ได้กลัวเรา มึงอย่ามาเที่ยวแถวนี้บ่อย ๆ นักนะ มันทำเลคนผ่านไปมา เขากำลังทำศาลานี้ด้วย ศาลาเล็ก ๆ เดี่ยวเขาฆ่ามึงนะ เขาก็อยู่นั้นละ เอาคอเกาะตรงนั้นเกาะตรงนี้อยู่ข้าง ๆ เราดูเขาไม่กลัวนะ เขาก็เลยยืนพูดเล่นกับเขาอยู่นั้น

เราจำไม่ลืมก็คือตัวนี้แหละงูตัวที่ได้ให้ชื่อว่า ไอ้ขี้ตื้อตัวนี้เอง มันโต ได้ ๑๖ ปี สร้างวัดนี้ปี ๒๔๙๘ เดือนพฤศจิกายน ๒๔๙๙ ๒๕๐๐ นี้เป็นสองปี ปี ๒๕๑๖ เขาตาย ก็เรียกว่าได้ ๑๘ ปี คือ ๒๔๙๘ เดือนพฤศจิกายน จนจะสิ้นปีเรามาสร้างวัดที่นี่ ๒๔๙๙ ๒๕๐๐ สองปี ถึง ๒๕๑๖ มันก็เป็น ๑๘ ปี เขาอยู่ตามแถวนี้ ที่นี้เราก็กเลยบอกพระนะ ตัวนี้เป็นต้นเหตุ มันไม่ค่อยกลัวพระ เราเลยได้บอกพระ สั่งพระเลย ไม่ใช่เป็นคำสอนเป็นคำสั่งเลย บอกว่างูนี้ต้นเหตุเราไปเจอตัวนี้แหละ เราบอกว่างูตัวนี้มาป่วนเปื้อนอยู่ในวัด งูตัวนี้จงอางนะ เขาจะอยู่ที่นี้แหละ ทำเลที่เราอยู่ที่นี่แหละ ไม่ไปไหน อย่าไปหยอกไปเล่นกับเขา เราก็กบอกพระบอกแบบสั่งเลย ห้ามไม่ให้หยอกเล่นขว้างป่า

คือหยอกเล่นขว้างป่านี้เขาจะไม่ถือว่าเราหยอกเล่นกับเขานะ เขาจะถือว่าจริงทั้งนั้น เพราะเขาถือมนุษย์เรานี้เป็นศัตรูของเขาอยู่แล้ว เราไปหยอกไปเล่นอย่างนี้เขาจะถือว่าเป็นจริงกับเขา แล้วที่นี้เขาจะอาฆาต เราบอก มันอาฆาตแล้วเวลาเจอกันนี่เขาต้องเจอเราก่อน แล้วเขานกปีบเลยตายเลย เพราะความอาฆาตของเขา เลยบอกพระทั้งวัดเลยแหละ สั่งขาดอย่าไปหยอก ไปเล่น ไปขว้าง ไปปา เจอเขาที่ไหนให้เดินไปธรรมดา เช่นเขาออกมาที่นี่เราเดินไป จะไปทางหัวเขาก็ไป ทางหางเขาก็ไป อย่าไปหยอกไปเล่น ต่างคนให้ปฏิบัติอย่างนั้นกับงู เราบอก อย่าไปหยอกเล่นไม่ว่างูประเภทใด เฉพาะอย่างยิ่งพวกงูอสรพิษ พวกจงอาง งูเห่า งูอะไร ที่นี้พระก็ปฏิบัติอย่างนั้นตลอดมา จนเขากลายเป็นสัตว์เลี้ยงในวัดไป ได้ให้นามว่าไอ้ขี้ตื้อ เขาไม่ได้กลัวพระเขาเฉยเลย

วันหนึ่งพระเจอบุญเสกเท่าไร เขาออกจากนั้นก็ไปเจอพระองค์นั้น ออกจากนั้นก็ไปเจอพระองค์นั้น แล้วพระทั้งวัด ที่นี้วันหนึ่งเจอสักก็องค์ พระเจอบุญตัวเดียวนี้ก็องค์มันก็ชินนะซี มาหาเรานั้นก็มา เราก็ดูเล่นกับมันธรรมดา มาอะไรไอ้ชู้คือ เขามาแบบเฉยนะ เราก็เลยเฉยกับเขาเหมือนกันนะ เราก็ไม่เห็นมีอะไรกับเขา ที่จำได้ชัดเจนนก็คือ เขาเชื่องขนาดเป็นสัตว์เลี้ยง นี้อยู่ในครัวตอนบ่ายพระท่านมาฉันทน้ำร้อนอยู่ที่นั่น เขาเข้ามาพระท่านนั่งเต็ม เขาเลื้อยเข้ามา โอ้ ไอ้ชู้คือมันมาอะไรนี่ ว่างั้นเขาก็เฉย เฉยไปเลย เขาเชื่องขนาดนั้น เพราะพระไม่มีองค์ไหนหยอกองค์ไหนเล่นกับเขาเลย ต่างองค์ต่างเฉย ไปเจอที่นี้เช่นหัวเขาอยู่ทางนี้เราก็ดูผ่านไปเสีย ทางอยู่ทางนี้ผ่านไปทางนี้เสีย วันหนึ่ง ๆ เจอก็ค้างก็หนแต่ละองค์ ๆ ๆ เดียวเจอพระทั้งวันมันก็เลยเชื่อง กลายเป็นสัตว์บ้านไปเลย ไม่กลัวใคร

ที่นี้บเวลาจะตายมันเอานิสัยวัดไปใช้ละซี มันออกไปข้างนอก คือข้างนอกมีทางนอกกำแพงเรานั้นเป็นทางเข้าไปข้างใน แต่ก่อนยังไม่มีกำแพง เขาผ่านเข้าผ่านออกอยู่ตลอดเวลา เพราะทางนั้นก็เป็นป่าทางนี้ก็เป็นป่า ผ่านไปผ่านมาอยู่ขึ้น แล้ววันนั้นบันดลบันดาลมันผ่านออกไปละซี เขาเดินมาเขาเห็น ที่นี้มันไม่กลัวเขา มันขวางทางเขาอยู่ นั่นนอนขวางทางเขาอยู่ เขามาเห็นเอาปืนยิงเอาเลย เลยตาย วันหลังเด็กมาบอก โอ้ย ไอ้ชู้คือของหลวงพ่อนี้มันจะตายแล้วแหละเมื่อวานนี้ ว่างั้น มันอยู่ข้างวัด ไอ้ชู้คือหลวงพ่อเขาเอาปืนยิงตายแล้ว พอตีวันที่ทราบเป็นวันที่ ๒ เมื่อวานนี้วันที่ ๑ มกรา ๒๕๑๖ นั่นละจึงจำได้นะ

แล้วจากนั้นก็คอยสังเกต ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้หายเงียบเลย แสดงว่าไอ้ชู้คือถูกเขาฆ่าตายแล้ว โอ้ย น่าสงสาร มันตัวใหญ่ ขนาดนี้ หรืออาจจะมึใหญ่กว่านี้ชนิดหนึ่งก็ได้ ๑๘ ปีที่ได้พบกันมานะ ตัวเขาเท่านี้ ได้ ๑๘ ปี ในวัดนี้พระทุกองค์จึงไม่มีอะไรกับพวกกู ไม่ให้หยอกให้เล่น เราสั่งเด็ดขาดไว้เลย คือเราหยอกเหล่านี้ เขาจะไม่ถือว่าเราหยอกเราเล่นกับเขา เขาถือว่าเรานี้เป็นภัยต่อเขาทั้งนั้น ทำไหนออกมาเหมือนจะเป็นภัยต่อเขา แล้วเขาโกรธเขาอาฆาต แล้วนี่มาโดนเข้านี้ก็โกรธอาฆาตเห็นไหมละ มันตามกัดเสียจนได้ กัดแล้วยังไม่แล้ว ยังกัดคาบเขาอีก จนเอามือไปตัดคอ เขาถ่ายภาพไว้ นี้ความโกรธ ความอาฆาตเป็นอย่างนี้ เข้ากันได้ปึงเลย โอ้ พิลึกเหลือเกิน

แต่ก่อนในวัดนี้เราไม่ได้จับนะงู คือแฟนพ่านอยู่กับวัด อยู่กับพระนี้ไม่มีอะไรกันเลย ไม่ว่างูชนิดไหนปฏิบัติต่อเขาแบบเดียวกันหมด ที่นี้เขาก็เชื่องกับพระ เฉพาะจงอาง ที่มันเด่นมาก คือเด่นมากที่ว่าเชื่องมากด้วย เทียบอยู่ตามกฤษิพระนั้นด้วย งูอื่น ๆ เขาก็ไปเที่ยวหลบเที่ยวซ่อน แต่จงอางนี้จะไปไหนมันก็ไปของมัน มันจึงแฟนพ่านทั้งวัน แล้วพวกพระเราปฏิบัติต่อเขาอย่างนั้น ไม่เคยจับด้วย ไม่หยอกไม่เล่นด้วย ครั้นนานมา ๆ นี้ผู้คนเข้ามา

เกี่ยวข้องกับเรื่อง ๆ ทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ คนเฒ่าคนแก่อะไรก็ประเภทเข้ามานี้ เขาไม่รู้เรื่องงูละซี ไปบางที่เขาอาจจะหยอกจะเล่นกับมันบ้างอะไรบ้าง แล้วจะตั้งเป็นต้นเหตุขึ้นมาแล้ว จะเกิดเหตุ

จากนั้นมาเราเลยสั่งพระเลยบอกให้จับ คือให้จับงู เอาไปปล่อยที่ปลอดภัยจริง ๆ ปล่อยในป่าใหญ่ ๆ อันไหนที่ควรจะปล่อยในวัดได้ เช่นอย่างวัดถ้ำกลองเพล เอาไปปล่อยวัดถ้ำกลองเพล เพราะมันมีถ้ำ ในนั้นมีถ้ำด้วยแล้วกว้างขวางด้วย ไปปรึกษากับสมภารท่านเสียก่อน ท่านให้ปล่อยค่อยปล่อย ท่านไม่ให้ปล่อยเอาไปปล่อยที่ไหนก็ได้ แถ่นั้นเป็นป่าทั้งหมด ไปท่านก็ให้ปล่อยเลย เอ้า ปล่อยก็เอา ปล่อยแล้วเพื่อนฝูงเขามีอยู่เยอะ ท่านว่าจิ้งเพื่อนเขามีอยู่เยอะในถ้ำนี้ เพราะมันอยู่กันเป็นประจำเหมือนกัน บางทีก็ปล่อยที่นั่น บางทีก็ไปปล่อยทางไปหนองบัวลำภู ปล่อยลงเขาไปเลย ไปปล่อยเรื่อย ๆ จับหมดเลยในวัดนี้ะ งูอะไร ๆ จับหมด เพราะผู้คนหนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ จนต้องทำอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น ในวัดนี้จึงประหนึ่งว่าไม่มีงูนะ ไปที่ไหนไม่เจอ เพราะจับเอา ๆ ตอนเย็นเมื่อวานเจอตัวหนึ่ง งูสา งูทางมะพร้าว เขาไปทางนั้น งูชนิดนี้ไม่เป็นพิษแหละ แต่กับพวกสัตว์นี้พวกหนู พวกกระแต พวกไก่อะไรนี่เก่งมากนะงูสา เมื่อวานนี้เจอตอนค่ำ ๆ เขาไปทางนั้นแหละ ใครเจอให้มาบอกพระนะพระไปจับเอา อันนี้เป็นภัยต่อสัตว์ ไม่ใช่เป็นภัยต่อมนุษย์ คือเขาไม่มีพิษแหละ งูสาไม่มีพิษ งูสา งูเขียวตุ๊กแก งูเขียวใหญ่ นั้นมันบวม ปวดเล็กน้อย แต่บวม สำหรับงูเขียวตุ๊กแกนี้ไม่บวม ไม่ค่อยมีปวดแหละ กับงูสาแบบเดียวกัน อันไหนที่เป็นพิษเป็นภัยพระท่านรู้หมด นี่พูดถึงเรื่องงูตัวนี้ที่เอามาให้เป็นตัวอย่าง ที่จังหวัดระยอง โห ตั้ง ๓ เมตร ๗๐ เซนติเมตร ใหญ่ ขนาดนี้แล้วใหญ่

เมื่อวานนี้ไปก็เกี่ยวกับงูอีกเหมือนกัน เมื่อวานนี้ไปวัดกุสุมังโฆ คือเอาของไปให้เฉย ๆ แหละ มาเล่าให้ฟัง พอเราไปเห็นไก่มันขี้เยี้ย ๆ มีเยอะ เราเห็นไก่เหล่านี้สวยงามเหลือเกินนะ สดใสมากไก่กุสุมังโฆเราว่า แต่ไก่วัดป่าบ้านตาดเหมือนนักโทษในเรือนจำ ตัวมันเศร้าหมอง มันไม่สดใสนะไก่วัดเรา คืออากาศมันต่างกัน ทางนั้นอากาศมันโล่งไปหมดอยู่ที่ไหนมันโล่งไปหมด สัตว์ตัวสดใส ไก่มองดูตัวไหนนำดูทั้งนั้น แต่วัดเราอากาศมันไม่ค่อยดี สู้เขาไม่ได้ ไก่จึงไม่ค่อยจะสดใสเหมือนนั้นนะ ดูก็รู้

พอว่าจิ้งเท่านั้นแหละ ท่านวันชัยเดินตามหลังมานี้ เพราะเราไปหาตุ๊กแก เราไม่ได้ดูคน พอเราพูดถึงเรื่องไก่ เมื่อคืนวานหรือว่าไง งูกำลังขึ้นมันจะไปเอาไก่ ว่าจิ้ง ไก่พวกนี้มันกำลังขึ้นตรงนี้ เราไปดู อู๊ยะเกือบมันเอาหมา ว่าจิ้ง เอาหมายังไง ก็ลูกหมาละซี โอ๊ย มันกำลังตัมย่ำตีขนาดนั้น เรว่าจิ้ง หมาสามตัวลูกหมา หมาอยู่ทางนั้นมันกำลังขึ้นนี้ก่อน ว่า

งั้น เลยจับไปปล่อย พุดถึงเรื่องไก่อก็เลยพุดถึงเรื่องงูอีก เราเลยสั่งถ้าเจออย่ามาปล่อยแถวนี้ นะ ภูเขาเหล่านี้มาได้ทั้งนั้นเราบอก ให้ไปปล่อยที่อื่น ภูเขาลูกอื่นนั่น ว้างั้น เราสั่งอย่างงั้น เลย อยู่ที่ไหนมันไปได้ ไกลไกลไปได้ทั้งนั้นงูนี้ ให้ไปภูเขาทางนั้น ให้มันข้ามทุ่งไรทุ่งนาเข้ามา มันไม่กล้าข้ามแหละ เช่นภูเขาทางนั้น ๆ

อย่างภูวักก็เหมือนกัน อันนี้เราสั่ง ดุเอาเลยนะ อย่างงั้นซิความโง่ความฉลาดของ พระ เราไม่ได้คิดว่าเราฉลาดนะ ไก่อยุ้นั้นตั้งมากมายกายกองจนจะไม่มีไก่อเหลือเลย งูเอา ไปกินเรื่อย ขึ้นไปกินอยู่ไหน เอาไปปล่อยทางนั้นเดี๋ยวก็น่าอีก มากินอีกจนหมด พอ หลังจากนั้นไปเราทราบอย่างงั้นเลยดุเอาเลย บอกให้ไปปล่อยภูเขาคนละลูกเลยนะ อย่ามา ปล่อยแถวนี้ ฟาดทีหลังจากภูวักนี้ไปปล่อยภูลังกาเลย ภูลังกาอำเภอบ้านแพง ปล่อยสอง ตัวสามตัว เห็นมาอีกไหม ไม่เห็นอีกเลย ก็นั่นนะซิ มันโง่มันจะตาย เราสั่งขนาดนั้น

(เสียงหมาในวัดเห่าขึ้น) เสียงไอ้หยองหรือนี้ ไอ้หยองมันเป็นเสียงกับอินโตนีเซีย ไปไหนติดพันกันไป ในครัวเป็นเสียงกันหมด มันเป็นไม่ได้แต่กับเรา เห็นเราไปเห่า เราเอา ไม้ไล่หวดเอานี้เปิดเข้าป่าเลย เห็นเราวิ่งหลบซ่อน อย่างหนึ่งก็เห่าออกมา เอามึงออกมา ไอ้อย ไม่ยอมออกมา เราเดินจากไป วันไหนเราได้ไปนะ เขาอยู่ข้างใน เขาไม่ออกมา คือถูกไม้ เรียวเราหวดเขา เขามาเห่าเราใกล้ ๆ ละซี เราก็จับเอาไม้เรียว เขาก็ไม่รู้ไม้เรียวที่แรก พอ หวดหลังเขาตั้งแต่นั้น โหย เข็ดเลย ไม่มา

นี่เราอยากให้ธรรมของพระพุทธเจ้านี้กระจายออกทั่วโลก เวลานี้ก็ออกบ้างแล้ว แหละ ธรรมที่เทศน์อยู่เวลานั้นะออกทั่วโลกแล้ว ให้เขาได้ยินได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า ในสามโลกธาตุนี้มีศาสนาพุทธอันเดียวเท่านั้น ชี้นี้เลย เราดูหมดพุดไม่ได้คุยอะไร มีอัน เดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้นถึงออกนี้เหมาะแล้วละ คนผู้มีนิสัยบ้างก็จะได้ยึดได้เกาะ ใจส่วน ไม่มีนิสัย ตาบอดหูหนวกไปก็แล้วแต่มันจะชนะอะไรไปก็แล้วแต่ มันกรรมของสัตว์ ของดีมี อยู่ ของชั่วมีอยู่ แล้วแต่จะไปยึดไปเกาะกับอะไร ถ้าเกาะเอาจงอาจมันก็ฟาดเอาอย่างนี้ แหละ

เวลานี้ธรรมนี้กำลังกระจายออกไป เพราะการเทศน์ว่าการของเราที่เทศน์นี้ เราไม่มีอะไรสงสัยเลย ไม่มีอะไรสงสัยในพุทธศาสนา ชี้นี้เลย มีศาสนาเดียวเท่านั้น ว้างี้เลย มัน กระจายถึงกันหมดเลย จะไปสงสัยที่ตรงไหน มองปีจับปั๊บมันกระจายถึงกันหมด เป็น อันเดียวกันเลย หาที่สงสัยไม่ได้ ชี้นี้เลย มีพุทธศาสนาเท่านั้นที่เป็นศาสนาสอนคนโดย ความถูกต้องแม่นยำ ที่เรียกว่า สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาค

เจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ตรัสไว้ชอบแล้ว คือไม่มีผิดมีพลาดเลย ไม่ว่าจะธรรมะชั้นใดสอนโดยถูกต้อง ตลอดถึงวิมุตติพระนิพพาน สูดยอดแห่งธรรมก็คือพุทธศาสนาของเรา

ถ้าใครจะนำไปปฏิบัติก็ได้ผลเป็นที่พอใจโดยลำดับลำดับ เพราะเป็นศาสนาที่ปิดความชั่ว สงวนความดี กวาดต้อนความดีเข้ามา ไม่ได้คละเคล้ากันเหมือนคนมีกิเลส ยกตนขึ้นเป็นเจ้าของศาสนาแล้วก็สอนศาสนา ที่นี้ศาสนามันศาสนาของคนมีกิเลส มันก็ศาสนากิเลสละซีไม่ใช่ศาสนธรรม มันก็เป็นศาสนาของกิเลสสอน ชอบใจยังงี้ก็สอนไปตามความชอบใจ ที่นี้กิเลสมันชอบใจยังงี้มันก็บ่งบอกออกในเจ้าของก็สอนคนอื่นไป อันนั้นดี อันนี้ถูกทั้ง ๆ ที่มันผิด เมื่อเขาเชื่อถือว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ว่าเป็นศาสดาของเขาแล้วเขาก็ทำตาม ก็ทำบาปกันไปเรื่อย ๆ ด้วยความไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยมากต่อมากนะ

เราจึงบอกว่าไม่มีศาสนาธรรมแท้ ๆ ไม่มี บอกเลย ชี้นิ้วอันเดียวเท่านั้น บอกได้อย่างชัดเจน ใครจะเอาคอเราตัด ๆ เลย เราไม่มีสะทกสะท้าน มันจำอยู่ในหัวใจนี้หมดแล้ว ร่องรอยที่มาที่ไปนี้จะแจ่มหมดเลยไม่มีที่สงสัย เราพูดตามธรรมนี้ ถึงใครจะมาตัดคอเราขาด คอขาดก็ขาดไปเราเป็นธรรมอยู่นี้ แน่ะ จะเป็นอะไรไป ตายก็เป็นธรรม เป็นอยู่ก็เป็นธรรมผิดไปที่ไหน

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าถ้าลงได้เข้าถึงใจแล้วไม่ต้องไปถามใครเลย ท่านจึงเรียกว่า **สนุทธิจฺจโก** คือผู้ปฏิบัตินั้นแลจะเป็นผู้รู้เห็นด้วยตัวเองโดยไม่ต้องไปถามใคร นี่พระพุทธเจ้าเป็นผู้ประกาศสอนเอง ถ้ายังไปถามพระพุทธเจ้าอยู่ทั้ง ๆ ที่ตนก็รู้ชัดเจนแล้ว นี่ธรรมพระพุทธเจ้าข้อนี้ก็ไม่ใช่อ่านจ ไม่เขียนขาด ไม่จริง ยังต้องไปถามอยู่ นี่ **สนุทธิจฺจโก** พระองค์ประกาศเอง สวากองค์ไหนรู้ปัจุบันนี้หยุดทันทีไม่เคยไปถามพระพุทธเจ้านะ แม้ที่สุดองค์ที่กำลังจะไปทูลถามพระธรรมชั้นสูงสุด จวนจะสิ้นแล้ว ไปพอดีฝนตกน้ำหยดย้อยลงมาจากหลังคาตกมากระทบกัน ตั้งเป็นต่อมเป็นฟองขึ้นมาแล้วดับไป ท่านพิจารณาเทียบเคียงกับสังขารธรรม ความปรุง ความคิด ดี ชั่ว ภายในใจเกิดแล้วดับ ๆ กระทบกันปั๊บเกิดแล้วดับ ตากระทบรูป หูกระทบเสียงแล้วดับ ๆ เหมือนกับน้ำข้างบนข้างล่างมากระทบกัน ตั้งเป็นต่อมเป็นฟองแล้วดับ ๆ ๆ พิจารณาตรัสรู้ปัจุบันเวลานั้น พอฝนตกหยุดกลับเลย นั้น

ทั้ง ๆ ที่จะไปทูลถามพระพุทธเจ้าอยู่บนพระกฐิ ฝนตกอยู่ข้างล่างก่อน ฝนตกหยุดแล้วถึงจะขึ้นไป พอดีไปบรรลุธรรมที่นั่นเสีย โดยอาศัยฝนตกมาพิจารณาเทียบธรรมภายนอกภายใน เลยบรรลุธรรม พอฝนตกหยุดแล้วกลับไปเลย ไปเล่าให้หมู่เพื่อนฟังถึงเรื่องที่กำลังจะทูลถามพระพุทธเจ้า พอไปถึงที่นั่นพิจารณาน้ำฝนกำลังตก เลยบรรลุธรรมตรงนั้นเลยกลับมาเสีย นั้น เห็นไหมละ ไม่ไปทูลถามพระพุทธเจ้าเลย ทั้ง ๆ ที่กำลังจะไป

ทูลถามยังไม่ถามเห็นไหม จังขนาดไหนจริงขนาดไหน สนุทธิฎฐโก ป้างขึ้นมาในใจเท่านั้น กลับเลย

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ใจเป็นนักรู้ ธรรมเป็นของจริง เมื่อรู้เข้าไปมันก็จริงเลย ๆ ใครู้จริงเหมือนกันหมด ไม่ว่าพระพุทธเจ้าไม่ว่าสาวกบรรลุปั้งเข้าไปแล้วจริงเหมือนกันหมดไม่ต้องถามกัน นั่น เรื่อยากให้บรรดาชาวพุทธเราได้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า ที่เกิดมาคราวนี้ ชาตินี้เป็นชาติที่เหมาะสมอย่างยิ่งแล้ว พบพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้วนะ ปฏิบัติเข้าไปจะเห็นความเลิศเลอจากศาสนธรรม ที่จะเข้ามาสัมผัสใจด้วยการปฏิบัติของเรานั้นแหละ จะค่อยสัมผัสเข้าไป จะแจ้งเข้าไป จะแจ้ง หายสงสัยเรื่อย ๆ ไปเลย

เวลาเปิดโล่งแล้วที่นี้ไม่ทราบจะถามใคร เวลาเปิดโล่งหมดแล้วไม่ว่าพระพุทธเจ้าไม่ว่าสาวกโล่งเหมือนกันหมดในความบริสุทธิ์ของตน จำเหมือนกันหมดถามกันหาอะไร แน่ ท่านก็แสดงไว้แล้วว่า นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย บรรดาท่านผู้บริสุทธิ์ถึงธรรมชั้นบริสุทธิ์แล้ว ตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้าย มีความเสมอภาคกันหมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใคร เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ได้ถามกัน ตรัสรู้ปั้งหายเลยไม่ถามกัน เป็นอย่างนั้นละธรรมพระพุทธเจ้า เวลามันเป็นเข้ามาในใจนี้จะไปถามใคร ใครจะว่าบ้าก็ว่าไปซิ ผู้อยากว่าปากมีให้มันว่าไป ปากเรามีเราก็จะว่าของเราอย่างนี้จะว่ายังไง ปากใครปากเรานี่วะ ไม่ได้ไปยิ้มปากใครนี่ รู้ก็หัวใจเราเองกับของจริงก็อยู่ด้วยกัน พุดออกมาจากความจริง มันจะไปไหนวะ แน่ มันก็เป็นอย่างเดียวกันหมดนั่นแหละ

การอบรมจิตใจนี้พี่น้องทั้งหลายให้พากันสนใจให้มากนะ คือการอบรมจิตใจนี้โลกทั้งโลกไม่มีใครมองดูใจเลยนะ บอกได้ชัดเจน นอกจากพุทธศาสนาที่จะมองดูหัวใจว่ามันผิดมันถูก ดี ชั่ว สุข ทุกข์ประการใดบ้างไม่มีใครมอง มีแต่ติดแต่ดินอยู่ภายนอกทั้งนั้นละ อันนั้นดีอันนี้ไม่ดี ชมอันนั้นดีอันนี้ แล้วผลรายได้ทั้งความสุข ความทุกข์ ความดีใจเสียใจก็ผู้ไปปรุงไปแต่งนี้แหละมันเข้ามาหาเจ้าของ ดีใจกับสิ่งนั้นเสียใจกับสิ่งนี้ เป็นทุกข์กับสิ่งนั้น เป็นสุขกับสิ่งนี้อยู่ในหัวใจเรา เพราะไม่ได้ดูใจ ดูแต่สิ่งนั้นว่าดีไม่ดี ไปหาตำหนิเขาทั้ง ๆ ที่ตัวนี้โง่งจะตาย

ธรรมพระพุทธเจ้าสอนให้เข้ามาดูที่นี้ ตัวที่มันออกดีดอกดีนั้นออกคิดออกปรุง ตัวตำหนิสิ่งนั้นตำหนิสิ่งนี้ออกจากใจ ใจของเรามันเป็นยังไง มันติดไปยังไง มันไปโกรธให้เขามันดียังไง แต่เขามาโกรธให้เราเราไม่เห็นพอใจ เหตุใดเราจึงพอใจไปโกรธให้เขานี้เรียกว่า ถามตัวเอง ถ้าเราไม่พอใจให้เขาโกรธเรา เราก็อย่าไปโกรธเขาซิ ความโกรธเป็น

ไฟเหมือนกัน จี้เขาก็ร้อนจี้เราก็ร้อน นั้น แล้วจะเอาไปจี้เขาทำไม เมื่อเจ้าของกลัวไฟนี้ว่า ร้อนอยู่อย่าไปจี้เขาซิ นั้น

ตัวเจ้าของไม่ชอบความโกรธ แต่ชอบไปโกรธให้เขาไม่ถูก เรียกว่าไม่ยอมเอาไฟจี้เราแต่ไปหาจี้แต่คนอื่น นี่ละจิตมันไม่เห็นโทษของตัวเอง ถ้าเห็นโทษจี้เราก็ร้อนจี้เขาก็ร้อน อย่าเอาไปจี้ นั้น เข้าใจไหมละ ถึงโกรธมันก็มีเป็นธรรมดาของกิเลส ต้องให้รู้ว่าตัวโกรธนี้เป็นตัวผิด เราจะไปตบว่าคนนั้นผิด คนนี้ถูก ตัวนี้ตัวผิดพาให้เราเสียไป พอเรารู้แล้วอันนี้ก็ระงับไม่แสดงความผาดโผนต่อไป หลายครั้งหลายหนพอเริ่มแย็บรู้แล้ว ตัวมหาโจรมหาภัยจะออกแล้ว รู้แล้วระงับปั๊บ ๆ นั้นละท่านชำระกิเลส ที่แรกมันอยู่เท่าไรก็ไม่รู้ ต่อมากมีมากมีน้อยค่อยรู้ ๆ จนกระทั่งมันแย็บนิดหนึ่งรู้ทันทีเป็นภัย จนกระทั่งอันนี้บรรลัษหมตไม่มีอะไรเหลือที่จะแย็บจะยับอะไรเลย นั้นเรียกว่า บริสุทธิ เอ้า ที่นี้ใครจะมาว่ายังไงให้โกรธไม่มี ความโกรธไม่มี หมตแล้วจากจิตใจ ตายก็ตายไปเฉย ๆ ทั้ง ๆ ที่ตายแต่ไม่โกรธ เพราะความโกรธคือกิเลสมันหมดไปแล้วจากหัวใจ

นี่ละการชำระจิต ชำระได้อย่างนี้นะ ไม่เป็นอย่างอื่น ท่านจึงเรียกว่า ผู้สิ้นกิเลส ความโลภก็เป็นกิเลส ความโกรธเป็นกิเลส ราคะตัณหาเป็นกิเลส มีมากมีน้อยมันจะต้องกวานเจ้าของให้ชุ่มให้มันเป็นตัวเป็นตนเป็นโคลนไปอยู่ตลอดเวลา ที่นี้เวลาชำระล้างด้วยสารส้มคือธรรม สารส้มแกว่ง เช่น น้ำมันชุน ๆ ตะกอนจะนอนลง ๆ น้ำจะใสขึ้นมา ๆ อันนี้เอาธรรมเข้ามากวาน ระงับดับมันด้วยวิธีการต่าง ๆ คือ สอนตนเอง ซึ่งเท่ากับเอาสารส้มกวนน้ำที่ชุ่มแล้วน้ำก็ใสขึ้นมา ๆ ตะกอนก็นอนกัน อันนี้กิเลสมันก็ค่อยนอนกันลงไป

น้ำใสขึ้นมาแล้วก็มองเห็นสิ่งดีชั่วต่าง ๆ เข้าไปโดยลำดับ ต่อไปตะกอนก็เอาออกหมด ที่นี้ก็ยังมีแต่น้ำใสสะอาดเต็มที่แล้ว นั้นละจิตใจเมื่อได้ถูกซักฟอกแล้วเป็นอย่างนั้น ที่ท่านว่าความโลภไม่มี ตะกอนคือความโลภอันหนึ่ง ความโกรธคือกิเลสประเภทหนึ่ง ราคะตัณหาคือกิเลสประเภทหนึ่ง ๆ เมื่อหลายครั้งหลายหนเราเอาสารส้มกวนมันหลายครั้งหลายหนจนมันนอนกัน เอาออกหมดเสียเลยไม่มีตะกอน มันก็ใสแจ๋วตลอด ที่นี้ทำยังไงก็ไม่ชุ่ม

ที่นี้จิตเมื่อกิเลสซึ่งเป็นเหมือนตะกอนอยู่ในหัวใจนี้ออกหมด ๆ แล้วจนกระทั่งไม่มีเหลือ ตายก็ไม่มีความว่าโกรธ ไม่มีคำว่ารักว่าชัง เพราะกิเลสนี้ตายไปแล้ว ตายก็ตายสิ้นลมหายใจเฉย ๆ ไม่มีสิ่งเหล่านี้จะมาแสดง จึงเรียกว่ากิเลสหมด ถ้ายังค้นหาสิ่งเจออยู่ไม่หมดที่ค้นหาอะไรก็ไม่เจอ เรียกว่าหมต ท่านจะไปค้นหาอะไรท่านรู้อยู่แล้วนี่ นี่เราพูดเฉย ๆ ว่า

ค้นหาก็ไม่เจอ ว่าเฉย ๆ ท่านไม่ค้นท่านรู้อยู่แล้ว นี่แหละเรื่องเป็นภัยต่อเรา คือสิ่งเหล่านี้แหละ

แล้วทั่วโลกไม่มีใครดูอันนี้นะ มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวดู ศาสนาพุทธเท่านั้นดู ธรรมชาติที่เป็นภัยต่อสัตว์โลกทั่วดินแดนนี้ ให้ชำระสะสางระดับดับมันด้วยอรรถด้วยธรรม ตามทางของศาสดาที่สอนไว้แล้ว สิ่งเหล่านี้จะค่อยระดับดับตัวลงไป คนที่เคยเป็นคนชั่วก็ค่อยเป็นคนดีเข้ามา ๆ จนกลายเป็นคนดีไปเลย เพราะการชำระสะสาง การตัดแปลงตนเอง ให้พากันจำเอานะ อยู่เฉย ๆ จะให้มันดีมันดีไม่ได้นะคนเรา ชั่วก็ต้องทำมันถึงชั่ว แต่สิ่งที่ทำให้ชั่วมันผลัดกันให้ทำ ให้ชอบทำชั่วมันก็ทำขึ้นมา ความชั่วก็เป็นขึ้นมา ถ้าไม่ทำ ถึงอยากทำก็ไม่ทำอย่างนี้มันก็ไม่ชั่ว มันอยู่กับเราเองทุกคน

สอนทุกวัน ๆ นี้ สอนยิ่งหนักลงไปทุกวันนะ แทนที่ว่าเผาแก่ชรามาแล้วนี่สอนจะอ่อนข้อลงไป มันอ่อนเป็นบางวันธาตุขันธ์อ่อนแอมากมันก็อ่อน ถ้ามีอะไรเข้ามาผ่านใจนี้ ปังมันจะขึ้นทันทีเลย เพราะใจไม่มีวัย ๆ คำว่าเผาแก่ชราคร่ำคร่าไม่มีในใจ ธรรมล้วน ๆ ออกได้ทุกเวลา เป็นแต่เพียงว่าเครื่องมือคือร่างกายมันไม่อำนวย มันก็อ่อนเปลี้ยไป ธรรมดา สำหรับใจแล้วไม่มีอ่อน นี่ละใจ ธรรมอยู่กับใจ ใจอยู่กับธรรมจึงไม่มีวัย นิพพานเที่ยง เที่ยงตรงนั้นเพราะใจไม่มีวัย จะไปเผาแก่ชราดับแล้วตายไปได้ยังไง ไม่ตาย วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ละนะ ให้พากันจำเอา

ให้พากันไปอบรมจิตใจให้มีความสงบระงับ พุทฺโธ ๆ อัมโม สังฆโม เวลาจะหลับจะนอนให้หลับกับคำบริกรรม หลับไปเลยกับคำบริกรรมทุกวันจนชินต่อนิสัย เวลาจะหลับไม่ต้องยุ่งกับงานอะไร ให้อยู่กับคำบริกรรม พุทฺโธ ๆ มีสติอยู่นั้น หลับไปกับนั้นแล้วขึ้นบาน ตื่นขึ้นมายิ้มแย้มแจ่มใส ต่างกันนะ เอาละทีนี้จะให้พร

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th